

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vita P. Ignatii Loiolae, Qui religionem Clericorum Societatis Iesv instituit

Ribadeneyra, Pedro de

Coloniæ Agrippinæ, 1602

Sorbonensis Collegij in Societatem decretu[m]. XI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45323

Collegij posita sunt fundamenta à Suero Vega Ioannis Vegæ Proregis filio, eius vr̄bis Gubernatore: & in oppido Montis Regij sumptibus Alexandri Farnesij Cardinalis, eius vr̄bis Archiepiscopi, coemptis domibus, nouoque templo ædificato, domicilium nostris constitutum. Et Sicilia ipsa, creato Hieronymo Domeneco Prouinciali, in Prouinciæ formam redacta.

SORBONENSIS COLLEGIUM IN
Societatem decretum.

CAPVT XI.

HÆC in Italia, Hispaniaque. In Gallia verò eodem anno 1554. Societas nostra certas sedes habere cœpit. Nam quamuis ab ipso primo ei⁹ exordio, aliqui ex nostris semper fuerint, qui in Academia Lutetiana operam studijs literarum darent: priuatim tamen illi, & nullo certo loco, nullo suo collegio ea in vr̄be commorabantur. Donec D. Gulielmus à Prato Claramontanus Episcopus, qui nostrum Tridenti institutum cognorat, & Patribus Iacobo Laine, Alfonso Salmerone, Claudio Iaio familiariter vsus fuerat, Collegia nobis duo ædificare

dificare cōstituit: alterum in sua Diocesi Bigliomi, Lutetiæ alterum, quod & fecit. Ad quæ Collegia, & res nostras in Gallia gubernandas, magistrum Paschasium Broetum Prouincialem Præpositum Ignatius fecit. Sed nostris à Rege p̄tentibus, Societatem vt admitteret, eiusque filios Regni iure donaret: res ad Parisiensem Senatū reiecta est. Senatus (quod ea res ad religionem spectaret) Facultati Theologicæ mandat, institutum nostrum vt examinet, Pontificia diplomata diligenter inspiciat: denique quid videatur, ad ipsum referat. Erat id temporis inter Doctores Theologos, quidam autoritate princeps, nostris offensus, quod adolescentem, quendam sanguine sibi coniunctum, ipso repugnante, in Societatem recepissent. Erant alij religiosi Doctores, qui suis rationibus ducti, minus nostræ causæ fauebant: nonnulli qui de re tota nihil laborabant: multi, qui popularibus opinionibus, ac peruulgatis cōtra Societatem rumoribus occupati, acriter nostræ Religionis, propter religionem ipsam aduersabantur. Ij ergo iudices conueniunt: consultant inter se. Decretum illud demū scribunt,

quo Theologiæ Facultas quid de Societatis instituto sentiat, apertè declarat: ei decreto omninò persimile, quod eadem Theologiæ Facultas, in Religionē B. Dominici, ipso eius principio traditur scripsisse. Est enim seuerum, & graue, ac peracerbum, & quod à legentibus, eiusque sententias cum re ipsa conferentibus, omnino incognita, atque inexplorata veritate, factum esse iudicetur.

Quo decreto factò, magnis fluctibus Lutetiæ, & turbulentis iactatibus nostri. Nam recenti negotio, à scholasticis in gymnasijs, à monachis in concionibus, à populo in circulis concidebantur: à Senatu in curia, ab ipso denique Episcopo, magnas in templis molestias perferebant. Quo Romam allato, optimi quique atque doctissimi Societatis Patres, in ea erant sententia, vt decreto respondendum dicerent, ne qui fortè veritatis ignari, insignis Facultatis autoritate, & grauissimo de nobis præiudicio cōmoti, à veritate alienas opiniones acciperēt. Neque verò esse timendum, ne Facultas, veritatis hanc defensionem & iustam, & necessariam, non optimā in partem acciperet. Nā quæ eius est modestia,

deftia, ac veritatis amor, si rem, uti est,
 cognitam haberet, antiquaret certè
 suum illud ipsa decretum, atque indu-
 ceret: quod non odio, sed veri igno-
 ratione fecisset. Verùm Patribus ita
 sentientibus, æquissimo animo Igna-
 tius, & vultu, ut solebat hilari, Pacem,
 inquit, meam do vobis: Pacem, ait
 Dominus, relinquo vobis. Neque scri-
 bendum est, inquit, quicquam, neque
 faciendum, ex quo vel odium, vel acer-
 bitatis aliquid nascatur. Neque verò
 vos Theologiæ Facultatis conturbet
 autoritas, quæ quanquam magna est,
 illa tamen nihil valebit contra verita-
 tem: quæ premitur quidem sæpe, sed
 nunquam opprimitur. Aliud minusquè
 periculosum, si opus sit (quod equidè
 non spero (huic vulnere medicamen-
 tum adhibebimus. Ergo nostris man-
 dat, ut ab omnibus Principibus, Episco-
 pis, Magistratibus, Rebuspublicis, A-
 cademijs, Ciuitatibus, apud quas ver-
 sabantur, vitæ suæ testimonium pe-
 tant: testimonia perscripta, & obsig-
 nata ad se mitti curent, ut ea si opus
 sit Parisiensi decreto obijciat, & pau-
 corum hominum sententijs, iudicium
 orbis terrarum & approbationem op-
 ponat. Fit quod Ignatius impetrauit:

Ioan. 14.

X. 6

ex

ex omnibus ferè Prouincijs, in quibus
nostra Societas est, omnium penè Ma-
gistratum literæ breui ad ipsum per-
feruntur, omnes sui iudicij, firmum,
graue, præclarum nostris testimoni-
um dant: his testimonijs Ignatius tamè
non utitur, quòd videret decretum i-
psum concidisse sua sponte, atque ita
euanuisse: intra paucos dies, vt eius vix
nomen extaret. Falsitas enim cadit i-
psa per se. Porro in Hispania, quod Sor-
bonense decretum contra sacrosanctā
Sedis Apostolicæ esset autoritatem, à
qua Religio nostra probata & confir-
mata est: fidei Quæritores illud tan-
quam falsum, & quod pias aures offen-
deret, suo decreto legi prohibuerunt.
Atque illud etiam consecutum est, vt
cum ante decretum Societas nostra
nullum Collegium haberet in Gallia,
post decretum, intra annum, duo ha-
buerit.

*PETRVS CORREA, ET IOAN-
nes Sosa à Barbaris trucidantur.*

CAPVT XII.

Quo tempore Societas ijs modis
exercebatur in Gallia, eodè, pro
Christo sanguinem in Brasilia
fundeat. Nā Petrus Correa, & Ioānes
Sosa